

ket konzerváló falusi-kisvárosi világot. Sevastița anyó például teknősbékát tesz a szülő nő hasára, mert a békák „megszabadítják a gonosztól mindazokat a helyeket, ahol megjelennek...” A román népi szólások és humor számtalan példáját idézhetnénk a regényből. (Igaza van Kántor Lajosnak: amiben Popescu „... talán egyedülállót alkotott a román irodalomban, az a népi gyökerű realizmus s a modern világ-irodalom parabolatechnikájának, szemléletének eredeti ötvöze”. — Utunk, 1975. 43. sz.) De abban, hogy a jogtalanul fogva tartott férje miatt aggódó Iolanda temető melletti házában ablakán kitekintve úgy látja, hogy a fehér keresztet le akarnak tódolni a temetődombról a városba, már nem egyszerűen egy babonás nő képzelődését kell látnunk. A misztikumnak többnyire funkciója van a regényben. Néhány helyen viszont (például A Vörös-tenger című történetben) nem indokolt a rejtélyek halmozása.

Befejezetlennek tűnik a regény, a krimifeszültséget feloldó befejezés is elmarad. Horia Dunărițunak felesége kriptát készített, az üres koporsót is elhelyezik benne. De mi lesz Ticával? A titkot nem sikerült ugyan földérite, tanulni viszont mindenképpen tanult. „...mert aki nem tanul a múlt tapasztalataiból..., annak meg kell ismételnie ezeket a tapasztalatokat...” (Kriterion, 1975.)

OLASZ SÁNDOR

